

Website: <https://buddyprojecthardenberg.nl>

In de afgelopen maanden zijn we druk bezig geweest met de realisering van onze nieuwe website: <https://buddyprojecthardenberg.nl> Een website waar je hele diverse informatie over ons project kunt lezen en waar je ook veel kunt zien in foto's en video's. Kijk gerust eens rond op onze website en heb je adviezen of tips, schroom dan niet om ons een berichtje te sturen.

Wat doen de buddy's?

Sneeuw, de Rheezerbelten, een slee en een paar buddy's en je hebt de ideale ingrediënten voor een buitengewone gezellige middag! Er zijn diverse kinderen in ons Buddy Project aanwezig omdat er ook gezinnen zijn die zich hebben opgegeven om als gezin mee te doen. Ook aan de zijde van bewoners van het AZC of statushouders zijn er gezinnen die zich hebben opgegeven. De kinderen vermaken zich prima met elkaar. Echt leuk om te zien!!!

Of je vraagt je buddy's mee om te helpen op je werk: succes gegarandeerd.

Wat doe je als je een Open dag hebt op het Vechtdal en je wilt graag je vak Spaans goed etaleren? Dan vraag je hulp van een aantal Spaanstalige buddyzoekenden! Met plezier helpen ze je!

Hoe ervaart een buddyzoekende het project?

Vrede

Je komt in een stad die je niet kent, weet. Je bent aan oorlog, wreedheid, vechten, armoede ontsnapt. Je wilt gewoon leven of menselijk leven. Nieuw leven; Jij wilt gewoon een tweede kans. Jij accepteert alle gevaren onderweg, om in een cultuur te leven waar jij weet dat democratie, mensen rechten, rechtvaardigheid, voor iedereen geldt. Jij bent moe van al die formele gesprekken, officiële gezichten, koud gedrag en jij bevindt je in een kamp met honderden mensen van allerlei nationaliteiten die in de hoop leven dat ze geaccepteerd worden. **Op dat moment steekt iemand een hand naar je toe en zegt 'hé mens! hoe gaat het?'. Ze zeggen "hé mens" omdat zij niet kijken waar je vandaan komt, wat jouw geloof is, wat de kleur van jouw huid is. Deze mensen, die je "hé mens" noemen, zijn de mensen van "Buddy Project".** De brochure die ik vond in het beveiligings- en ontvangstgedeelte van het kamp, trekt meteen mijn aandacht vanwege: "buddy". Het woord "Buddy" geeft mij een warm gevoel, laat mijn vriendschapsgevoel groeien. Na het lezen van de brochure, zeg ik dat ik deel moet uitmaken van dit project. Omdat ik de taal, cultuur en geschiedenis van dit land beter wil leren kennen.

Doelstelling:

→ Het sociale isolement van vluchtelingen en statushouders doorbreken en integratie bevorderen.

→ De betrokkenheid van inwoners van de gemeente Hardenberg bij de opvang van vluchtelingen en statushouders vergroten.

→ We vormen waar mogelijk een verbinding in hun zoektocht naar werk.

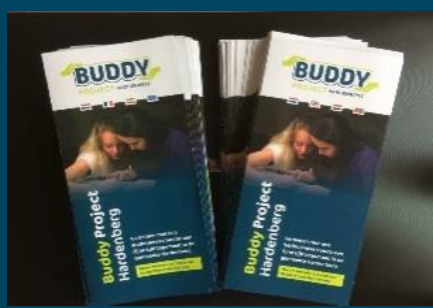
Voorbereiding project-4

Ruim 35 enthousiaste mensen waren er naar de informatieavond gekomen van het Buddy Project Hardenberg. Het resulteerde uiteindelijk in 26 aanmeldingen van Nederlandse buddy's die we mogen koppelen aan een van de 67 aanmeldingen van bewoners van het AZC en statushouders. Een moeilijke opgave omdat we bij voorbaat weten dat we veel mensen uit de doelgroep zullen moeten teleurstellen. Dat voelt voor hen als een afwijzing en vinden we vervelend! Het zijn echter teveel mensen voor één project. Één ding is wel duidelijk: **Het Buddy Project Hardenberg is springlevend en er is veel animo om te participeren.**

Daar zijn we dankbaar voor.

Nadat ik een formulier heb ingevuld en geregistreerd ben, hoor ik dat ik me in de daaropvolgende dagen bij het project kan aansluiten. **Dit is een zeer aangenaam en opwindend proces!**

Op de eerste dag van "buddy project", ontmoet ik een echtpaar als gevolg van de match van de buddyproject-coördinatoren. Een groep 25-30 mensen van de kampbewoners dineren wij met een groep van 35- 40 mensen van buddyproject-vrijwilligers. Dit is een ontmoetingsmaaltijd voor elkaar. Als gevolg van het programma dat we bij dat diner maakten, word ik een week later uitgenodigd als gast bij de Nederlandse familie. Ze halen me op van het kamp op het tijdstip dat

we hebben afgesproken. We komen thuis. Binnen domineert een schone familieomgeving, de vrouw des huizes bereidt extreem heerlijke maaltijden. We eten een Nederlandse maaltijd. Het is, zoals het alles zou moeten zijn, niet te veel niet te weinig. Als ik ze vertel over mijzelf en mijn land, vertellen ze me over hun land en cultuur. We hebben het over hobby's, muziek, films ...

➔ **Wat mij het meest raakt, is het natuurlijke gevoel van "vrede".**

Toen dacht ik er zo veel over en probeerde het te begrijpen; **Wat is dit, waar komt het door?** Ik dacht aan deze familie; ze zijn geen goeroe en spiritueel zijn ze ook niet. Ze zijn een normale familie met 4 kinderen, 2 thuis 2 uit het huis. Wat is de normale bron van deze diepe "vrede" in deze familie? Hoewel ik daar uren zit, waarom voel ik dan geen ergernis, zelfs geen minuut van een innerlijke samentrekking? Ik ga terug naar het kamp op zoek naar antwoorden op deze vragen in mijn hoofd. Een gemeenschap; die geen officiële plichten en verantwoordelijkheden heeft naar jou toe, die geen interesse in heeft naar jouw procedure. Het maakt niet uit waar je vandaan komt, maar ze proberen je cultuur te kennen en je hun cultuur te vertellen. Terwijl ze me Nederlands eten serveren, heb ik een paar recepten uit Koerdistan. Als ik dat zou willen, kan ik het zelf maken en ze waar ik woon hosten. **Voedsel is een belangrijk element van cultuur, maar hier onderscheidt het zich als een gemakkelijke manier om de vreemdeling van ons weg te nemen. Ik denk dat dit heeft te maken met de aardige, doordachte bedoelingen van de organisatoren.**

We hebben een muzikaal en demonstratieprogramma op de planning. Samen luisteren we naar de Nederlandse muziek, zingen en dansen wij mee. De microfoon geeft soms de stem van een "gast" luider door dan een Nederlander. Een paar mensen uit het kamp spelen de muziek van hun eigen land. Dus er heerst een volledige broederschap en samenzijn. Een magische show begint na de muziek. De natuurlijke communicatie die de goochelaar met de kinderen van het kamp tot stand brengt, alsof ze elkaar al jaren kennen, neemt het gevoel van vervreemding weg. Als je op dat moment er was, zag je het geluk en de oprechtheid op de gezichten verspreidt, dan zou je zelf ook voelen dat dit de juiste beslissing was. Dan ben ik weer uitgenodigd om thuis te eten. Ik vraag me af of ik weer dat "vredesgevoel" zal voelen. Omdat de eerste ontmoetingen verschillende gevoelens kunnen geven, denk ik. We zitten met de familieleden en ze beginnen een leuk gesprek met elkaar. Jij begrijpt dat ze elkaar vragen stellen en geven antwoorden over hoe hun dagen verlopen zijn. Je neemt deel aan dit gesprek met de woordenschat die jij hebt. Soms voel jij je als familielid dan een gast. Dan zitten we samen voor het avondeten. Voor het avondeten heeft de 14-jarige dochter van het huis een heel kort gebed. Het "vrede" gevoel is er en het vult mij. Dan zeg ik tegen mezelf: **Ik vraag me af of andere kampbewoners het geluk hebben mijn gevoelens te voelen? Of is dit gewoon een speciale situatie voor mij?**

Ik krijg het antwoord op deze vraag in onze volgende collectieve activiteit. Deze keer hebben we weer muziek in ons programma.

We verzamelen in een hal met 50-60 mensen en luisteren naar de muziek. Wanneer de show begint, realiseren we ons dat deze gebaseerd is op het samen doorgeven van de tijd in plaats van een muziek. We staan voor een klein en interessant muzikaal spel. Ze geven ons foto's van dieren en willen dat we uitvinden welk dier de muziek aan ons herinnert. Dit is de eerste keer dat ik ooit een test als deze heb gehad. Heel creatief!

Ik kijk naar de gezichten van de kampbewoners die me vergezellen met het buddy-project. Van de gezichten van deze mensen straalt blijheid. Dat onbehagen, die verlegenheid op de eerste dag, heeft plaats gemaakt voor een vredig zelfvertrouwen. Ik begrijp dat ik hier niet alleen sta.

Dus iedereen die aan dit project heeft deelgenomen, moet zijn deel van deze vrede hebben genomen.

Stel je voor dat je een omgeving binnengaat. Niemand beoordeelt iemand. Het maakt geen onderscheid. Er zijn alleen waarden die voortkomen uit het feit dat je een "menselijk wezen" bent. Er is contact zonder; Oordeel, marginalisatie, delen.

En jij denkt, dat is de expressie als jij iets goeds doet, zonder iets terug te verlangen. Dat is het antwoord dat ik zoek, en ik zeg dat dit de bron van "vrede" is en een stem van dankbaarheid stijgt van binnenuit. (vertaalt vanuit het Engels)

➔ **Als Buddy kun je het verschil maken door hele gewone dagelijkse dingen te doen. Interesse? Stuur ons een berichtje!**

